

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθυνσεως: Ὅδῳ Σταδίου, 6.

29 Ὀκτωβρίου 1878

Σφραγὶς τῆς
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΑἴΤΩΛΙΑΣ ἘΝ ΕΤΕΙ 1824

Ο ΑΥΤΟΧΕΙΡ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Τὰ κατωτέρω δημοσιεύμενα, ἄτινα ἐραυρίζομεθα ἐκ γαλλικῆς ἐφημερίδος, ἀναφέρονται εἰς λυπηρὸν γεγονός, συμβῆν ἐσχάτως ἐν Παρίσις. Αὐτοχειρία ἐν τῇ παρισινῇ κοινω- νίᾳ καὶ ἰδίως ἐν τῇ μερίδι αὐτῆς ἐκείνη, ἧς μέλος πρόδηλον φαίνεται ὁ εἰς τὴν ἐπομένῃ μελέτῃ παρασχὼν πένθημον ἀφορμὴν, οὔτε σπάνιον οὔτ' ἀσύνθηδες εἶνε γεγονός. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ αἱ σκέψεις τοῦ γράψαντος τὰς ἐπομένας γραμμὰς ἔ- χουσι πολὺ μείζον τὸ ἐνδιαφέρον διὰ γαλλικὸν ἢ δι' ἑλλη- νικὸν κοινόν. Οὐχ ἦττον οὔτε ἀσκοποῦν οὔτε ἀνωφελὲς ὄλως ἐνομίσαμεν νὰ μεταδώσωμεν αὐτὰς εἰς Ἕλληνας ἀναγνώστας, ἀναλογιζόμενοι μετὰ λύπης, ὅτι, καίτοι δὲν καταλήγει παρ' ἡμῖν συνήθως εἰς τὴν μοιραίαν ἐκείνην καταστροφὴν, ὑπάρ- χει ὅμως δυστυχῶς καὶ ἐν Ἀθήναις τὸ ἀλλαχού ἐκεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρον κοινωτικὸν νόσημα, ὑπολανθάνον μὲν ἴσως ἔτι καὶ βόσκον ἐν παραδύστῳ, ἐκτεινόμενον ὅμως ὁ- σημεῖραι καὶ ἀπειλοῦν ν' ἀπομυζήσῃ μέχρις ἐξαντλήσεως πάσαν ζωικὴν ἰκμάδα καὶ πάντα γενναῖον χυμὸν τῆς νεα- ρῆς γενεᾶς.

Ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς γράφει τὰ ἑξῆς: A*

«Ἴδου ἡ τελευταία εἰκὼν τοῦ παρισινοῦ βίου.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν οἰκίῳ πενιχρῷ, κατοικουμένῳ ὑπὸ γυναικὸς προβεβηκυίας καὶ τοῦ τριακονταετοῦς μόλις υἱοῦ τῆς. Αἰφνης ἐκ- πυροσκόρπησης ἀντηχεῖ, καὶ ἡ μήτηρ ἀνίσταται περίτρομος. Δριμεῖα πυρίτιδος ὁσμὴ κατακλύ- ζει τὸ δωμάτιον, καὶ καπνὸς διολισθαίνει διὰ τῶν ραγιδῶν τῆς θύρας. Ἐν τῷ μαγευτικῷ κεί- ται ἐκτάδην χαμαὶ νεαρὸς ἀνὴρ, ἔχων κατεσπα- ραγμένον τὸ στήθος ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου· ἐ- μεῖ αἷμα, ἀλλ' ἀναπνέει ἔτι. Ἡ μήτηρ κύπτει ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος, καὶ παράφρων, ἐκτὸς ἑαυ- τῆς σπογγίζει τὸ ἀπὸ τῆς φρικώδους πληγῆς ἀ- ναβλύζον αἷμα. Οἱ δὲ γείτονες εὐρίσκουσιν αὐ- τὴν οὕτω, κεκυρτωὴν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ τέ- κνου, ὅπερ ἐγέννησε καὶ ἀνέθρεψε, τοῦ τέκνου ὅπερ ἦτο ἡ ἐλπίς αὐτῆς καὶ τὸ καύχημα. Ὁ αὐτόχειρ σφαδάζει ἔτι τὸ ὕστατον, καὶ τὰ χεῖλι

τῆς μητρὸς του δέχονται τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ πνοήν.

Ἴδου ἡ τελευταία εἰκὼν τοῦ παρισινοῦ βίου.

* *

Περὶ τὸν νὰ ὀνομάσωμεν τὸν δυστυχῆ. Οἱ ὀ- λίγοι του γνώριμοι τὸν συνώδευσαν εἰς τὸ κοι- μητήριον, οὐδὲν δὲ σημαίνει τὸ ὄνομά του πρὸς τοὺς ἀδιαφόρους. Ἄλλως δὲ καὶ ἀνωφελὲς εἶνε νὰ δοθῇ ὄνομα οἰονδήποτε εἰς τὸ πτώμα ἐκείνο. Εἶτε Πέτρος καλεῖται, εἶτε Παῦλος, εἶτε Ἰωάννης, ὀλίγον μᾶς μέλει. Ἐχει ἄλλο ὄνομα πλὴν τοῦ βαπτιστικοῦ του, ὄνομα γενικόν, πε- ριλαμβάνον δλόκληρον κλάσιν ἀέργων, κ' ἐφαρ- μοσθὲν εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς παρισινῆς γλώσσης: καλεῖται nocceur (εὐωχητής).

Ὁ αὐτόχειρ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἦτο εὐωχητής· ἦτο δηλ. ἐξ ἐκείνων τῶν νέων, οἵτι- νες εἰσέρχονται εἰς τὴν ζωὴν, πάντων ὀρεγόμε- νοι, οἵτινες, καταλείποντες τὰ βάρθρα τοῦ γυ- μνασίου, τρέπονται πρὸς βίον πλήρη περιπε- τειῶν καὶ ἡδονῶν, οὐδένα δὲ σκοπὸν ἔχουσιν ἄλ- λον ἢ νὰ διασκεδάσωσιν, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας, καθ' ἣν ἐγείρονται συνήθως τῆς κλίνης, μέχρι τῆς ἐβδόμης πρωϊνῆς ὥρας, καθ' ἣν χλωμοὶ ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν, ἀπόκοροι ἐκ τῶν δειπνῶν, πα- ραλελυμένοι ἐκ τῶν συγκινήσεων τοῦ χαροπαι- γνίου καὶ παραπαίοντες ἀπὸ τῶν ὀργίων, ἐπι- στρέφουσιν οἴκαδε. Οἱ εὐωχηταὶ ἔχουσι πάντα τῶν ἀνδρῶν τὰ ἐλαττώματα· ἀγαπῶσι τὴν ὀ- κνηρίαν, τὰ χαρτῖα, τὸν ἀπόβλητον γυναικεῖον κόσμον, τὴν εὐεστώ, τὴν εὐκολον καὶ πάντοτε εὐάρεστον ζωὴν· δὲν ἔχουσιν ὅμως, πρὸς ἰσοζύ- γιον, καὶ τὰς ἀναγκαίας ἀρετάς, ὅπως ἀντέχω- σιν εἰς τοιοῦτον βίον. Οὐδένα ἔχουσι σκοπὸν ὡς στήριγμά των, οὐδὲν καθήκον εἰς ἐνίσχυσιν αὐ- τῶν· λείπει εἰς αὐτοὺς ἡ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κιν- δύνου ἀναθαρρύνουσα φιλοδοξία καὶ ἡ ἐν πάσῃ παρεκτροπῇ διατηροῦσα ἔντιμον τὸν βίον συ- ναίσθησις τοῦ καθήκοντος.

Ὅταν ἀηδιάσωσι καὶ βαρυνθῶσι, τὴν αὐτο- χειρίαν ἔχουσι μόνον αὐτῶν καταφύγιον.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ χθὲς ἀποθανὼν, καὶ δὲν ἦτο ὁ πρῶτος οὐδὲ ὁ ἐσχάτος.

Προχθὲς ἦτο ἄλλος, χθὲς αὐτὸς, σήμερον καὶ αὔριον τίς οἶδε τίνας. Ἴσως καὶ παρὰ τὸν τάφον αὐτὸν τοῦ δυστυχοῦς ἀνελογίζοντο πολλοὶ τῶν ἐπιζώντων πότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των!